

CONGRESUL AL III-LEA AL P. M. R. O' MĂREATĂ POARTĂ SPRE VIITOR !

Regione 5

urzica

I O L A N D A B A L A Ş
*care, în cinstea Congresului al III-lea al P.M.R.,
 a adus un nou record mondial patriei noastre*

LA MAI... SUS!

Desen de I. ROSS

Nu se respectă locurile rezervate bătrînilor

- Mă mir că ocupi locul ăsta! Bătrînă nu ești, copiii în brațe n-ai...
 - Ba dai! Am... „Copiii căpitanului Grant”.

Desen de AL. CLENCIU

CARTEA

*A poposit pe masă, aici printre volume
 Pe care eu cu grijă și drag mi le aleg,
 O cărțuție mică, — și nu știu cum anume
 Mi se deschide-n pagini un univers întreg.*

*Cuvintele-ı vibrante se dăltuiesc în ginduri,
 Le cizelează aripi, le-ndeamnă către zbor
 Și simt cum deodată, la ultimele rinduri,
 Mă smulg din plinul zilei, trăind în viitor.*

*Văd muntele cu cușma pădurii pe-o sprinceană
 Care-n chimir păstrează bogatul lui tezaur.
 Frumoasă și bălaie, cimpia dunăreană
 Rizind adună-n poală recoltele de aur.*

*Văd sate prinse-n horă sub stele sclipitoare
 Ce-au poposit sub streășini, în cuiburi de lumini.
 Respiră larg sub pluguri vînjoasele ogoare
 De cînd se simt scăpate de haturi și ciulini.*

*Luceafărul de ziuă abia cu greu mai poate
 S-arunce, dimineața, privirea peste schele:
 Clădirile cu fruntea pe cer sint rezemate
 Și macarale-turnuri adună-n brațe stele...*

Reportaj de I. AVIAN

În acest reportaj, cititorule, îți voi povesti despre 1000 de femei harnice. Treaba nu este ușoară. Nu pentru că eu aș fi un singur bărbat și ele 1000 de femei, ci pentru că eu sînt bucureștean, iar ele sibience. Vei replica, desigur, cititorule: „În definitiv cu 1000 de femei ai fi putut sta de vorbă și la București, nu să cheltuiești bani de deplasare pînă la Sibiu pentru atîta lucru”.

Nu, nu aș fi putut, fiindcă cele 1000 de sibience au primit Drapelul de fruntaș pe ramură, și țineam morțiș să văd cum arată un drapel înconjurat de 1000 de femei! 1000 de femei și ... cîtiva bărbați!

O clipă, tovarășe Popescu...

Cititorule, oricum te-ai numi, hai să-ți zic, de pildă, Popescu, ai auzit cumva de fabrica „Libertatea”? Dacă nu, să ți-o prezint eu, acum, pe loc. Deschide garderobul dumitale, tovarășe Popescu. Așa... L-ai deschis?... Bine... Atunci faceți cunoștință: Camgarn, costum din stofă de lînă, și dumneata Popescu, funcționar. Cum? Te bucuri de cunoștință, tovarășe Popescu? Cred și eu. Păi deunăzi, la cununia dumitale, ai purtat costumul acesta de stofă camgarn, produsă de „Libertatea”. Și-ți amintești ce șușoteau invitații? „Simpatic Popescu ăsta, dar și ce costum poartă! Splendidă stofă!”... Sau dumneata, tovarășă Popescu, privește stofa asta maro de taior pe care ți-a cumpărat-o soțul din economiile sale... Cum? Nu ți-a cumpărat-o soțul? Ți-ai cumpărat-o

dumneata? Mă rog, dar tot economiile lui... Însfîrșit, fabrica nu se amestecă în chestiuni de familie. Ea v-a pus numai în demină materialul. Ce păcate aveți? E frumoasă, nu? Știi cîți oameni au lucrat la stofa d-voastră dumitale? 1000 de femei și cîtiva bărbați. Da, 1000 de femei s-au străduit să te facă eleganță tovarășă Popescu. Te rog să scrii seama de acest amănunt și să

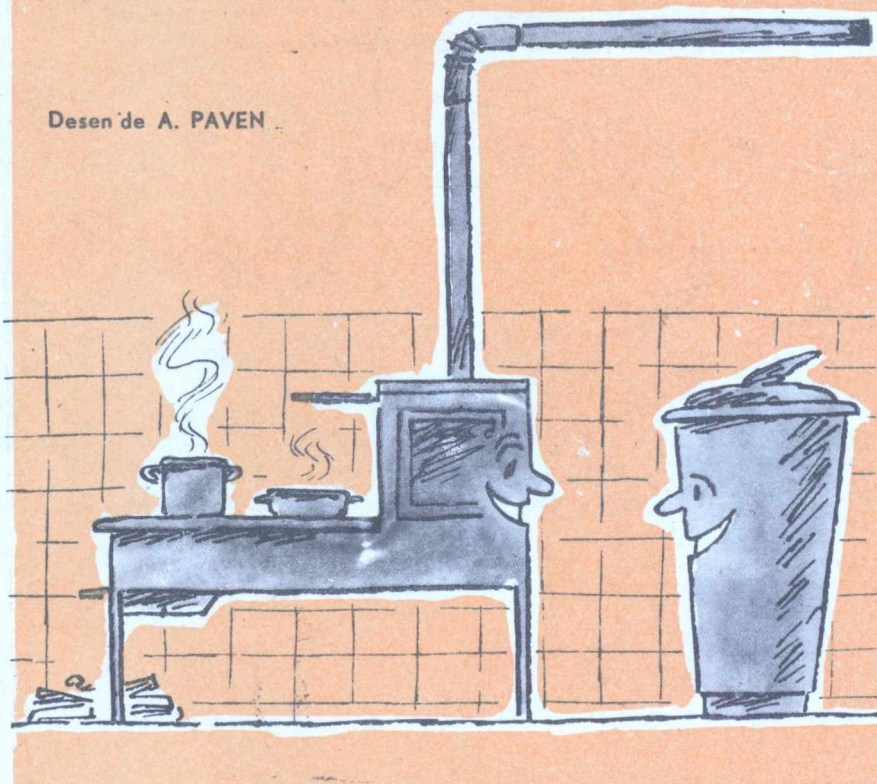

vei întîlni pe buna d-tale parteneră, să nu-i spui: „Uite, dragă, mi-am făcut un taior”, ci: „Uite, dragă, 1000 de femei mi-au făcut un taior pe care eu l-am cumpărat”. Și să nu uit, tovarășe Popescu, stofa paltonului dumitale în această iarnă, tot „Libertatea”, fabricat-o. Și dacă nu stofa, v-ai lua. Vezi bine, și pentru dumneata au muncit 1000 de femei. Te rog să dai o gamă de aceea, cînd e cazul să fii cavalier, tovarășe Popescu, să le oferi locul în tramvai. Cine știe, poate că-l oferi totdeauna dintre cele o mie, care întoarce obosită de la fabrică. Zău, tovarășe Popescu, nu poți să nu privi urît pentru morala așă Merită schimbul: un loc în tramvai contra a 3 metri stofă... Și dumneata, tovarășă Popescu, îți amintești? Ai colindat sămîna trecută magazinele să cumperi o perdea. Ca să-ți arate un model, vînzătorul ți-a arătat șapte. Și ce plăcut e acum

BELȘUGULUI

Referitor la strângerea fierului vechi

Desen de A. PAVEN

- Ce-al vrea să fii după moarte?
- Bicicletă!!

Strunindu-și telegarii electrice, parcă zboară
Locomotiva zveltă, sub tril de ciocirlii.
Aeriene cabluri, ca strune de vioară,
Își cîntă partitura pe dealuri și cîmpii.

Pe maluri gălățene, înalte se arată
Furnalele ce parcă străpung albastrul cer,
Și Dunărea bătrînă a tresărit deodată
Simțind cum curge-n preajmă un fluviu nou, de fier.

La Hirșova, oțelul, în formă dantelată,
S-avîntă peste valuri, cu saltul lui semeș.
Geometria suplă a podului arată
Colaborarea mîinii cu visul îndrăzneș.

Văd ochi atenți și siguri, scrutind cu-nfrigurare
Nemaivăzuta forță ascunsă în atom.
Supusă, domolită, devine-ascultătoare
Poruncilor de Pace și numelui de Om.

Iau cărticica-n mîină, citesc încă o dată
Despre belșugul țării pe drumul ce-am ales:
E poezia muncii, — o odă minunată
Pe care azi o scrie al treilea Congres!

D. GALICEANU

de albine!...

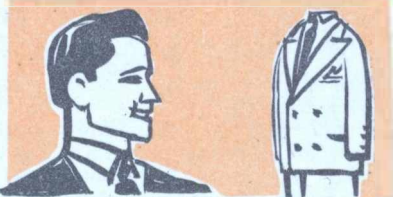
...mera cu perdea la fereastră,
varășă Popescu! 1000 de femei
împodobit fereastra dumitale.
1000 de femei se află acum la fe-
rastra dumitale. Trage perdeaua o-
pă de o parte, și mulțumește-le,
varășă Popescu. Sau... Lasă că
transmit cu mulțumirile dumi-
le și ale celorlalte milioane de
împărători.

Atențiune copii!...

Am pășit pragul secției „Tesa-
rie”. Aici se nasc stofele. Aici e,
ar putea spune, maternitatea
textilă. Un chiștoc de fată alcargă
rintre șirurile de războaie, ca
sfirlează. Întreb: „De ce lăsați
opiii să se joace în preajma răz-
oaielor? Nu e periculos?” „Nu e
ericulos, pentru că fetița asta e
aginer!” E șefa de secție. Teo-
oru Maria. A învățat și a lucrat
a Cîsnădie și a studiat la Lenin-
rad. Cîsnădie — Leningrad. Drum
ung. Cinci ani. Totuși are încă
nfățisarea unui copil zburdalnic,

metodă nouă tehnică, iar la aragaz
textilista o învață cum se prepară
o tocăniță de purcel.”

Maria Teodoru simte că e vorba
despre ea și mă lămurește: „Îmi
place mai mult la războaie decît
la tîgaie!” Totuși, o colegă din
secție m-a asigurat că după ce
studiază ore întregi manualele

tehnice, Marioara studiază în con-
tinuare manualele Sandei Marin...

Șefa de sector

La „Tesaorie” am cunoscut-o
pe tovarășa Moldoveanu Viorea:
tînără, ochi ageri, puțintică la
trup și tare veselă. Cînd vorbește,
rîde, cînd tace, rîde, cînd stă
serioasă rîde și cînd rîde, ce să
mai vorbim!... E șefa de sector.
E ingineră. E pricepută. E apreciată.
Astea toate sînt la prezent. La
trecut nu era nici șefa de sector,
nici șefa de secție, nici ingineră.
Era muncitoare. Pînă în 1951 a
lucrat la război; și a lucrat bine.
Conducerea fabricii și-a spus: „Da-
că lucrează bine ca muncitoare, o
să lucreze și mai bine ca ingineră.
Același lucru l-a gîndit și Viorea.
Și după ce l-a gîndit bine, l-a spus
și ea. Atunci pentru înțîia oară
n-a mai rîs. A simțit o strîngere de
inimă. Apoi a simțit o strîngere de
mîină. Colegii i-au urat drum bun.
Viorea a lăsat din mîină suveica
și a luat în mîină chimia, fizica
și matematicile. Apoi Universi-

tatea. În primul an i-a fost greu.
Nu prea a rîs. În anul doi și-a mai
descrîcit fruntea, în anul trei a
început să zîmbească. Apoi, după
un răstimp, într-o vară, a tele-
fonat de la Politehnica din Iași
la fabrică la Sibiu: „Alo, aici Vio-
rica!” „Cine? Care Viorea? Tex-
tilista?” „Nu, Viorea, ingineră!”

Azi, Viorea Moldoveanu e șefa
de sector. Știi, dumneata, citito-
rule, ce înseamnă șef de sector?
Înseamnă muncă, înseamnă răs-
pundere, înseamnă pricepere, în-
seamnă multe... Înseamnă, în de-
finitiv, Moldoveanu Viorea. Și
toate astea într-un pumn de fată...

Am mai cunoscut în fabrică și
alte „Vioric”. Unele sînt abia ele-
ve, altele studente. Sînt și studenți.
Fiindcă printre cele aproximativ
1000 de femei, s-au rătăcit și
bărbați... Asemenea unor Robinsoni
Crușoe într-un ocean de femei!...

Și cîte altele...

Spuneam mai sus, cititorule,
că întreprinderea „Libertatea” a
primit Drapelul de întreprindere
fruntașă pe țară în ramura „Lînă
și Mătase”, pe semestrul II 1959.

Două milioane o sută șaptezeci
mii lei economii peste plan în 1959!
Un grup de șase textileste au
realizat de curînd o inovație la
tunsul stofei de palton.

Acest „tuns” va aduce fabricii
în 1960 economii de peste 65 000
lei. Arătați-mi mie un singur coa-
for care să facă o tunsoare de pe
urma căreia să-ți rămînă în bu-
zunar 65 000 lei, și-l pun în ramă!
Cînd auzi despre o tunsoare atît
de bănoasă, zău dacă mai ai chef
de „permanente”, de „infidele”, de
„bucle” și alte tunsori pentru care
scoți bani din buzunar.

Asemenea succese și realizări e
firese să aducă pe poarta fabricii
bucuria și voia bună. Această
voie bună numai în răstimp de
două luni s-a concretizat prin cele
20 de nunți cu care se mîndrește
întreprinderea. Sînt trecute pro-
babil la rubrica „Realizări”... Nu
rareori auzi la cantina fabricii,
sîmbăta, la prinz: „Hai, tovarăși,
grăbiți masa. Discară avem nuntă!”

Miresele sînt textilestele. Nun-
tașii, bincînțele prietenii, mește-
rierii, inginerii, conducerea... Direc-
torul mi-a mărturisit; „De cînd
cu nunțile astea, ar trebui să
fac și ore suplimentare, că m-au
încadrat miresele pe postul de
prim-nuntaș!”

Și de ce nu s-ar mărita fetele de
la „Libertatea”? Să vezi dumneata
creșă! Creșă? Aș! Palat! Dacă
duci un copil în prima cameră,
și-i spui să le colinde pe toate
celelalte, iese din ultima cameră
tocmai bun de armată! Zeci de
încăperi, 17 băițe, staționar, săli
de joacă, săli de dormit, săli de
stat treaz, săli de masă, săli de
după-masă, săli de trecere, săli la
etaj, săli la parter. Măi, (încilor),
măi, numai să nu vi se urce la
cap, răsfățailor...

Am părăsit fabrica „Libertatea”
îngîndurat. Voi izbuti să oglin-
desc în reportajul meu succese-
le celor 1000 de femei și a celor
cîțiva bărbați?... Voi izbuti oare
să primesc și eu, pentru acest re-
portaj, Drapelul de fruntaș pe
țară în ramura satiră și umor? Mă
îndoiesc... Barem Drapelul pe re-
dacție, barem pe secție.

Redactorul-șef a citit reportajul
și mi-a spus: „Ești cel mai bun din
birou”.

P.S.: În birou lucrez numai eu.

— Ca să nu vă mai deranjez, am vîndut radioul și am cumpărat copiii dv. o mică atenție...

Desen de N. CLAUDIU

ÎN CENTRUL PREOCUPĂRILOR

Șeful a picat în mijlocul nostru ca o bombă neexplodată, pe lângă care toți căutau să umble cu băgare de seamă, ca nu cumva să-i atingă focosul și să-și facă singuri de petrecanie. Iar focosul se strecura printre noi ca un schior la proba de slalom: cînd se apropia și ne cerceta curios cu coada ochiului, cînd se depărta și-l cercetam noi pe el, și mai curioși, tot cu coada ochiului. Și, ca bila ruletei, care se oprește neașteptat la numărul norocos, șeful s-a oprit la mine.

— Dumneata ești maistrul?

— Eu.

Cu aceasta ghoața s-a spart. Cu aceasta am răspuns la prima întrebare și acum o așteptam pe a doua, menită să formeze în mintea șefului prima impresie despre mine, subalternul lui, care în clipa aceea nu-mi doream altceva decît să devin invizibil, sau un cutremur, un potop, sau orice cataclism capabil să separe cele două personaje din care șeful era unul, iar al doilea eram eu.

— Și ce faci dumneata acum?

— Eu, tovarășe șef, studiez îmbunătățirea procesului tehnologic.

— Bravo — a ris — îmi place. Dă-i înainte, tovarășe, pentru că procesul tehnologic trebuie să stea totdeauna în centrul preocupărilor noastre. Dar, să știi că preocupările nu au numai centru.

— Cum adică?

— Mai fă și dumneata o pauză. Tocmai aveam o sarcină nouă pentru dumneata: ministerul ne cere evidența materialelor consumate anul trecut. Ce zici, o faci pînă-n prînz?

— O fac.

— Bravo. Ești un băiat de ispravă. Apucă-te de treabă și nu uita: procesul tehnologic în fruntea preocupărilor.

Și șeful dispăru ca o nălucă, sau, dacă vreți, ca o cometă plecată în neant pentru o sută de ani, cu deosebirea esențială că el se întoarce mult înaintea acestui termen:

— Mai ai mult?

— Berechet.

— Și după ce termini, ce faci?

— Mă apuc numaidecît de îmbunătățirea procesului tehnologic...

— Da! Îmi place. Văd că știi ce va să zică centrul preocupărilor. Dar înainte de a începe, am să-ți dau să completezi bonierul.

— Ce bonier?

— Bonierul de magazie. Ne trebuie niște țintișoare.

Bonierul ia o groază de vreme. N-am timp. Nu mai prididesc. I-am spus și șefului care a fost de acord.

— Lasă-l — mi-a spus. — Dă-l încolo de bonier.

— Îl completează altcineva?

— Cum, altcineva? Dă-l încolo, dar nu fugi de răspundere! O să-l completezi tot

dumneata, mai tîrziu. Acum n-ai timp, trebuie să completezi o situație pe care ne-o cer urgent pompierii: măsurile pentru prevenirea incendiilor.

Și dispăre. Cînd apare din nou, pun situația de o parte și pregătesc o hîrtie albă. Bine fac, pentru că tocmai se pregătea să-mi ceară să desenez niște schițe pe care să le anexez la un tabel. Abia cînd termin, vine iarăși șeful cu o hîrtie. A fost o greșeală. Nu trebuia să fac schițele ca să le anexez la un tabel. Trebuia să fac un tabel, ca să-l anexez la niște schițe. Între timp, completez bonierul și termin situația cu incendiile. Bonierul îl anexez la schițe și-l trimit urgent la pompieri. Situația cu paza incendiilor o trimit sigilată la minister. Vine retur tot sigilată. Îmi repar urgent greșeala. Nu mai trimit bonierul pentru țintișoare la pompieri. Îl trimit la minister. Iar măsurile pentru prevenirea incendiilor le trimit la magazie, să-i dea pe ele țintișoare. Între timp, mai sînt și alte situații de făcut. Nu mă dau în lături de la nici una. Cînd am auzit că trebuie controlate coșurile, în trei minute am fost pe acoperiș. Le-am verificat, le-am numerotat și le-am inventariat. Abia cînd m-am dat jos, plin de funingine, am aflat că nu trebuia să le verific eu. Trebuia să vină coșarul. Eu trebuia să fac numai adresa către cooperativa de coșerit. Tot șeful a apreciat inițiativa.

— Bravo — mi-a spus — îmi place că ești inimos. Dar nu în asta stă meritul dumatăle numărul unu. Meritul stă în îmbunătățirea procesului tehnologic. Așa e?

— Așa și-așa.

— Cum?

— Sigur că dacă nu m-ați fi oprit dumneavoastră...

Am umblat la focos și bomba neexplodată a explodat.

— Te-am oprit eu? Dai vina pe alții, ca să scapi de răspundere? Rușine!

Încerc să mă apăr:

— Chiar dumneavoastră ați spus...

— Eu am spus și pot să repet oricînd că îmbunătățirea procesului tehnologic trebuie să stea în fruntea preocupărilor.

— Dar mi-ați cerut mai mult lucrări suplimentare de birou.

— Aha, cauți pretexte? Aha, te ascunzi după deget? Ei bine, nu există lucrări suplimentare de birou pentru un maistru! Vreau să văd și eu acele lucrări. Să văd lista lor. Să văd măcar o evidență.

— Și cine să facă această evidență?

— Cum, cine? Dumneata!

VICTOR PIȚIGOI

AUTOCRITICA

DIRIJORULUI

Ce beznă grea!

De undeva

un orologiu prinde-a bate misteriosul miez de noapte și sala de concert,

ca la un semn,

își pierde-aspectul ei inert, puțin solemn.

Din fund se înfiripă șoapte, fotoliile sînt toate ocupate.

Cînd? Cum?

Pe unde au pătruns?

Cum de se află-aici, acum?

Întreb dar nu primesc răspuns.

În schimb toți ochii mă privesc acuzator

și nu mă dumiresc

ce vor.

Ce vor?

Deodată,

un om înalt, cu fruntea lată, îmi spune:

— „Maestre dirijor,

ce-i drept, ești bun conducător

și-orchestra e din cele bune,

dar repertoriul ți-e sărac,

mereu prezinți aceleași piese“...

— „Bucățile acestea plac,

cu ele am avut succese“...

dau să răspund

dar brusc, din fund,

un tînr sare și-intervine:

„O fi așa

dar nu e bine!

Da, nu zic ba,

succesul dumatăle-i meritoriu,

dar se cuvine

să-mbogățești și repertoriul.

Noi, spectatori dumatăle,

găsim cu cale

să-ți mai dăm ghes

să schimbi programul mult mai des“.

Și rînd pe rînd.

cu glasul aspru ori mai blind,

mai fiecare

a intervenit...

.....

Cînd m-am trezit

eram lac de sudoare

și-am respirat

mai ușurat

cînd am văzut precis

c-a fost doar vis.

Dar,

începînd de miine chiar,

intenționez să iau măsuri concrete

ca un asemenea coșmar

să nu se mai repete.

Deci voi schimba programul

de mîncare

(în primul rînd voi evita salamul!)

și seara voi mîncă mult mai puțin

fiîndcă stomacul plin

îmi dă coșmare.

ATANASIU ATLAS

DE CARICATURI ȘI IDEI DE CARICATURI

În dorința de a stimula creația de satiră și umor în rindurile amatorilor, revista *Urzica* organizează un larg concurs de caricaturi și idei de caricaturi.

Sînt invitați a lua parte oamenii muncii din întreprinderi și instituții, din S.M.T. G.A.S. și G.A.C., precum și colectivele și colaboratorii gazetelor de perete satirice, membrii brigăzilor artistice de agitație de pe lângă întreprinderi, ca și membrii echipelor artistice ale căminelor culturale de la sate.

Concursul se deschide la 15 iunie și se încheie la 23 August 1960.

Temele caricaturilor și ale ideilor de caricaturi ce vor fi trimise redacției, în scopul participării la concurs, vor trebui să fie axate pe relevarea diferitelor aspecte negative care se mai ivesc în viața și în munca noastră și împotriva cărora oamenii muncii duc o luptă de zi cu zi, ca, de pildă: birocrație, risipă, lipsă de preocupare pentru: mișcarea de inovații, calificarea tinerilor, scăderea prețului de cost, justa folosire a celor 480 de minute, folosirea rezervelor interne, calitatea producției, munca de calitate în agricultură, îngrijirea vitelor, a mașinilor agricole etc. De asemenea, pot fi tratate probleme de educație cetățenească, de viață de familie, de educație a tineretului etc.

Demascarea manevrelor imperialiștilor ațîțători la război, aspecte ale modului de viață capitalist, fenomenele bolnăvicioase ale culturii Occidentului vor constitui, de asemenea, preocupări însemnate pentru participanții la concurs.

Se vor trimite și materiale care să includă aspectele pozitive, înfăptuirile tot mai însemnate ale celor ce muncesc.

Aceste materiale trebuie realizate de asemenea cu verva și în spiritul caracteristic creației de satiră și umor.

Caricaturile trebuie să fie inedite, iar din punct de vedere tehnic realizate în tuș, cu sau fără culori.

Participanții la concursul de idei de caricaturi vor trimite o descriere cât mai limpede a desenului la care vor adăuga textul caricaturii, care trebuie să fie clar, concis și, bineînțeles, umoristic.

Ideile de caricaturi premiate vor fi însușite de redacție și prelucrate de caricaturistii profesioniști.

Menționăm că nu se admit decît materiale provenite de la amatori, profesioniștii fiind excluși de la concurs.

Caricaturile apreciate de juriu ca insuficient realizate din punct de vedere artistic, dar care conțin idei bune, vor fi considerate ca luînd parte la concursul de idei de caricaturi.

Pentru cele mai bune materiale se vor acorda următoarele premii:

PENTRU CARICATURI

- 1 premiu I în valoare de 1000 lei;
- 2 premii II în valoare fiecare de 500 lei;
- 5 premii III în valoare fiecare de 300 lei.

PENTRU IDEI DE CARICATURI

- 3 premii I în valoare fiecare de 500 lei;
- 5 premii II în valoare fiecare de 300 lei;
- 5 premii III în valoare fiecare de 100 lei.

Autorii caricaturilor publicate în revistă vor primi onorarii separate, potrivit tarifului, chiar dacă li s-au atribuit și premii.

Materialele se vor trimite pe adresa redacției, cu mențiunea „Pentru concurs”.

Fiecare participant la concurs ne va comunica exact numele și pronumele, profesia, adresa și locul de muncă.

CONCURSUL NOSTRU DE CARICATURI ȘI IDEI DE CARICATURI

Monolog masculin

...Auzi nevastă? Am avut azi la birou o discuție cu Bărbulescu. El susținea că, în căsnicie, cu vremea, dispar și farmecul și romanticismul! Din cauza obișnuinței, cică! Ale micilor mizerii de toate zilele! Eu l-am combătut! I-am demonstrat că dacă știi să te porți, dacă ai grijă să te ridici deasupra lucrurilor mărunte, dacă... Ce are frate, ceapa asta? Că-i iute a naibii! Ceapă de apă n-ai găsit? Li ziceam lui Bărbulescu: trebuie să păstrezi o politețe dragăstoasă, care să mențină... Ai pus prea mult boș

în ciorbă! Și de ce nu mi-ai lăsat capul mielului în farfurie? Ei dragă, ești și tu prea sensibil! De-ai-a-miei, să-i mănince omul! I-am spus: Bărbulescule, după oricîți ani de la nuntă, o floare pe care o aduci... vezi că am luat niște scrumbii proaspete! Să le faci „à la grecque!” Ei, unde-i săraca mama, că le făcea grozav! Bărbulescu îi tot dădea: că te iei cu treburile, că uiți, că așa și pe dincolo... Dar eu i-am tăiat-o scurt: Bărbulescule, zic, dragostea e o floare gingașă pe care trebuie s-o îngrijești... Cum,

nu mai e lămîie? Ai uitat să cumperi! Săraca mama, ea nu uita! Zic: Bărbulescule, pentru mine micile atenții față de soție sînt porunci! Nu ajunge să-i fii fidel! Trebuie... eu nu înțeleg ce friptură-i asta! Într-o parte are usturoi și într-o parte nu. Sigur că sare usturoiul în tigaie, dacă nu-l împănezi bine. Săraca mama, cum împăna ea! Făcea Bărbulescu niște ochi cînd îi explicam că trebuie să remarci o rochie nouă, să felicitî pentru o combinație de culori reușită, să... Eu nu știu de ce bagi scortîșoară în compot?! Ciupește la limbă și îi schimbă gustul. Parcă-i orez cu lapte! Acolo merge. Săraca mama, ea punea și frișcă, și dulceață la orez! Zic: Bărbulescule, faci bine că nu te însori! Cu mentalitatea ta te lasă nevasta după trei zile. Să faci ca doi oameni pînă mai ieri străini să trăiască alături, trebuie delicatețe, trebuie... Plăcinta merge! Ai nimerit-o și tu odată! Dar săraca mama, punea dublu stafide... I-am spus: Bărbulescule, vino odată la noi în vizită și ai să vezi cu ochii tăi, cum, după zece ani de căsnicie, poezia primelor zile s-a păstrat, ba mai mult chiar. Zău, dragă, mă ridici acum cînd fumez ca să-ți deschid ușa la bucatărie! Sigur că nu poți s-o deschizi singură dacă te-ai încărcat cu atîtea farfurii. Face omul un drum mai mult și-și deschide ușa! Săraca mama, toată ziua alerga de colo-colo! Și cînd vii cu cafeaua, îți spun ce i-am zis la urmă lui Bărbulescu de i-am rupt gura. Dar să-i pui zahărul în fiert, că altfel e păcat de cafea și de biata mamă, că ea punea și un vîrf de sare la o turcească!

RADU STĂNESCU

E X A M E N E

SE CREDE LA CINEMATOGRAF...

- Nu vă supărați, tovarășe profesor, nu cumva aveți bilete cu reducere?

LA CONSERVATOR

- Pst, pst, fițiuca!!!

LA ISTORIE

PROFESORUL: - Ce știi despre generalul Magheru?
STUDENTUL BULEVARDIST: - Val, tovarășe profesor, începeți iar cu aluzii?!

Desene de ADRIAN ANDRONIC

Nu știu dacă vi s-a întâmplat și dumneavoastră vreodată ca, intrând într-un magazin cu intenția de a cumpăra o duzină de nasturi, să ieșiți de acolo cu un costum la două rinduri cu vestă, cumpărat în rate și convins că de mult vă trebuia un asemenea costum albastru deschis, care e extrem de potrivit pentru vară și care, de altfel, se poate purta și primăvara și toamna. Departe de a vedea în asta un lucru rău, după părerea mea trebuie felicitat vânzătorul care, pornind de la o duzină de nasturi, a reușit să vă îmbrace cu un costum nou întrebându-vă mai întâi la ce vă trebuie nasturii, arătându-vă apoi nasturii de pe un costum albastru ca să vadă dacă vă plac, întrebându-vă apoi dacă nu vă place și costumul, rugându-vă apoi, la ezitarea dumneavoastră, să-l încercați fără nici o obligație, ducându-vă apoi în fața oglinzii ca să vă vedeți mai frumos decât înainte cu cinci minute și mai tânăr cu cinci ani, explicându-vă apoi avantajul ratelor, împachetându-vă apoi costumul, urîndu-vă să-l purtați sănătos și, explicându-vă în sfârșit că nasturi găsiți la etajul I.

Este un vânzător care-și cunoaște meseria, întrucât pe de o parte v-a făcut și pe dumneavoastră fericit căci v-a îmbrăcat într-un costum nou și în același timp e și el mulțumit că a vîndut un rînd de haine. În acest timp și-a făcut și datoria față de magazin, care are costumele de vînzare la etajul al IV-lea și nasturii la etajul I. Departe de a supăra pe cineva, acest vânzător a mulțumit pe toată lumea.

Mi se întâmplă însă, uneori, să dau și peste alt soi de vânzător. Cînd îl vezi cum stă la tejghea, solemn, cu o figură plictisită, ai impresia

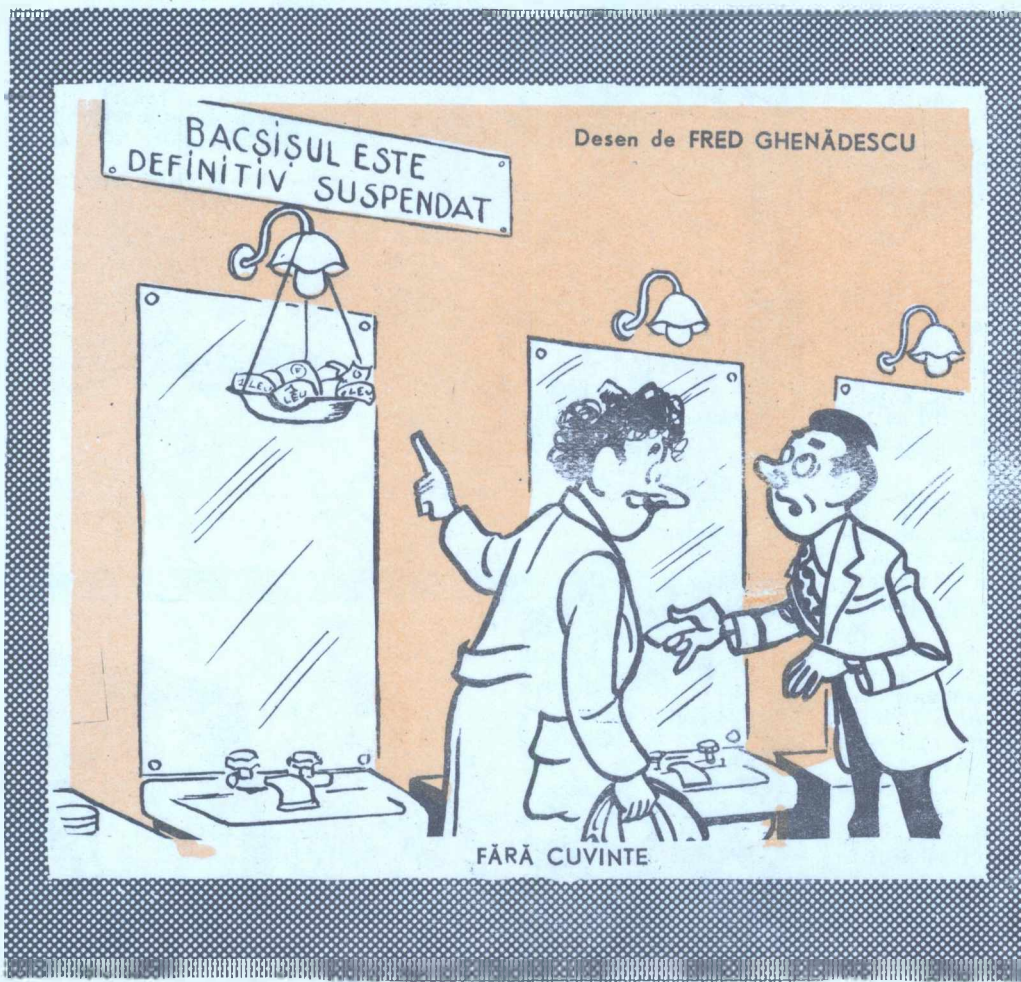

să acestui om i s-a făcut o mare nedreptate și, în loc să fie trimis la Academie, a nimerit la raionul de galanterie. Tu te învîrți în fața lui, privești în vitrina cu geam a tejghelei și aștepti să te întrebe ce dorești, pentru că nupoți îndrăzni să-i ceri acestei grave persoane o meschină duzină de nasturi. Ai impresia că l-ai jigni, dacă i-ai întrerupe profunda meditație pentru atîta lucru, și-ți pare rău că ți-ai cumpărat ieri un costum la un vânzător mult mai puțin important, căruia puteai să-i ceri și o pereche de șireturi fără să se supere. Îți amintești însă că ai planificat un costumăș pentru băiat și, fericit, începi să te plimbi printre șirurile de haine atîrnate pe umerase. Dar degeaba te plimbi tu fiindcă el nu se mișcă. Și atunci, ascuns după un vraf de costume, îndrăznești timid: „Vă rog...” El îți aruncă de la tejghea o privire de sultan

deranjat: „Da!...” „Vă rog, aș vrea un costumăș pentru un băiat!” „Alea sînt!” vine răspunsul sec și tăios care ar semăna mai curînd cu „Te privește!” Te plimbi în continuare și îndrăznești iară: „Vă rog, ce numere aveți?” „Ce se vede!” Tu, care nu ești vânzător, și ai vrea să devii cumpărător, nu prea te lămurești din „ce se vede” întrucît tu vezi numai culoarea și modelul, dar numărul nu prea știi unde să-l cauți. „Nu vă supărați, aș vrea pentru un băiat de zece ani!” El rostește sentința: „Avem numai numere mici!” „Păi și el e mic!” „Atunci nu-i de zece ani!” „Ba e, dar e mai crescut!” „Atunci înseamnă că doriți pentru un băiat de zece ani crescut ca de doisprezece!” „Da!” „Păi vorbiți așa, n-avem timp de pierdut!” „Am vrut să spun...” „N-avem!” Taci. Te uiți la șirul de costume și ți-e necaz pe băiatul tău care a crescut

la zece ani ca de doisprezece. Dar zărești între ele și câteva mai mărișoare. Pui mîna pe unul: „Asta n-o fi bun?” În sfârșit, iese de după tejghea și se apropie: „Care?” „Asta!” „Știu eu? Dumneata trebuie să știi, că dumneata ai băiatul! Eu am costumul!” Just. N-ai ce să-i răspunzi. „Pot să-l văd?” „Păi, nu-l vedeți?” „Văd numai mineca pentru că e în șir! Vreau să-l văd din față!” Iritat, îl scoate și-l ridică de umeras în sus: „Vă fac bonul?” Tu înghetezi. Ai vrea să mai vezi unul, două, să alegi, că ai de unde, dar el ți-a și pus bonul în gît. Tu șteti. „A... altă culoare nu mai aveți?” El pune costumășul la loc, face un gest larg cu mîna: „Ce se vede!” „Dar nu se vede, că sînt îngrămădite!” Îți aruncă o privire de sus în jos, apoi de jos în sus și, în sfârșit, îți scoate altul: „Asta?” „Asta e mic! Îl pune la loc: „Venii tu cu băiatul!” „Dar e plecat în provincie la bunică-sa! Vreau să-i fac o surpriză!” „Să-și cumpere în provincie! Îi trebuie surpriză sau îi trebuie costum?” Și deodată simți că ți se urcă singele la cap. „Va să zică altă culoare n-aveți?” „N-avem!” „Dar alți vânzători aveți?” „N-av...” și îi rămîne vorba la jumătate. „Dar responsabil aveți? Dar condică de reclamații aveți?” Mă uit la fața lui care a început să bata în violet. Sultanul s-a făcut dintr-o dată vizir apoi vizir adjunct și, în sfârșit, iată-l vânzător. Și atunci îmi vine ideea răzbunării. El, transformat complet, se duce la costume: „Ceculoare doriți?” „Bej. O duzină!” „O duzină de costume?” „Nu, de nasturi!” „Nasturii?” „Nasturii!” Îmi împachetează o duzină de nasturi, îmi face bonul și plec. Costum pentru băiețas iau de la alt magazin.

SORIN RĂȘCANU

VINO VAT

*Eu te-am văzut (venisem cu nevasta)
Cum m-ai ciupit o leacă la gramaj
Dar n-am făcut atunci nici un tapaj
Că doar n-am sărăci din treaba asta.*

*Mi-am zis că poate nu repeți mereu
Ciupelile, c-a fost o întâmplare
Și nu ți-am intuit sistemul care
Se sprijină pe buzunarul meu.*

*Mărturisesc că m-am mirat un pic
Cînd cineva mi-a povestit anume
Că ți-ai făcut de-odată cinci costume.
Dar, ca de obicei, n-am spus nimic.*

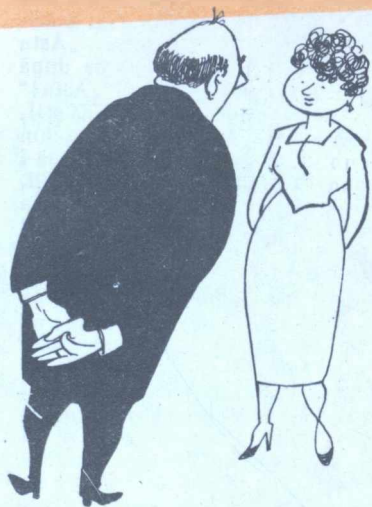
*Doar o-ntrebare parcă nu-mi da pace:
— De unde-atîi bănet? (Un gînd firesc).
Dar fiindcă mi-era lene să gîndesc
Mi-am spus că ești descurcăreț, și-mi place.*

*Abia după teribilul scandal,
Soldat cu judecata steguită,
Mi-a devenit problema lămurită
Că eu sînt vinovat inițial.*

*Aceste lucruri azi nu-mi sînt confuze:
De-aș fi făcut tapajul necesar
Cînd mi-ai ciuntit gramajul la cîntar
Te-aș fi oprit s-aluneci. Îți cer scuze.*

MIRCEA PAVELESCU

CĂSĂTORII

— Spuneți că nu sînteți căsătorit și totuși văd că aveți veri-ghetă?
— A, da! E o amintire de la mamă!

— Ce să fac? Să joc la Pronosport, la Loto, la Pronoexpres, sau să mă însor???

— Asta e fosta mea soție.
— Nu prea era... draguță...
— Da, dar avea o „încădrare”... frumoasă...

A I C I B I E J I U !

Secvențe pentru film de scurt metraj, delicat tovarășului Paraschiv Constantin, președintele Comitetului Executiv al Sfatului popular al comunei Blejoiu, raionul Ploiești și tovarășului Popa Vasile, directorul căminului cultural din aceeași comună.

Într-o duminică dimineată, din primăvara anului 1960.

— Alo, Sfatul popular al comunei Blejoiu?

— Da, el în persoană... adică vreau să spun, la sfat nu e nimeni afară de mine...

— Dumneata cine ești?

— Gherasim, omul de serviciu.

— Aici conferențiarul din Ploiești, care e programat să vină la dumneavoastră în comună azi după-amiază, pentru...

— Știm, tovarășe. Știe și sfatul, și directorul căminului... toată lumea știe. Am primit de ieri nota telefonică... Mobilizare sută la sută!

În aceeași zi, după-amiază, orele 15.

Trec pe la Sfatul popular al comunei Blejoiu, de lângă Ploiești. Nu e nimeni. Nici măcar tovarășul Gherasim cu care am vorbit la telefon.

Se face ora 16,30. N-am reușit încă să iau legătura cu vreun for legat de această sarcină. Căminul mă primește cu un... lacăt mare la ușă, ca de visterie. Privesc tabla neagră pe care de obicei se anunță diferitele manifestări culturale ce se desfășoară în comună, dar văd... negru înaintea ochilor; nu scrie nimic. Încep să mă agită:

— Nu știți unde este tovarășul președinte al sfatului popular? Trebuie să țin azi o conferință la căminul cultural...

— Despre conferință nu știu nimic, dar președintele știu unde este: la pădure.

— Dar secretarul sfatului?

— Dumnealui e la Ploiești.

— Dar directorul căminului cultural?

— Cine, tovarășul Vasile Popa? Ce să vă spun, harnic om! E la Păulești, cu echipa culturală...

— Dar bibliotecara?

— Și dînsa e tot la Ploiești, deh, cu treburile!...

— Poate știți unde locuiește tovarășul secretar al organizației de bază...

— Dumnealui locuiește chiar lângă mine.

— Vreți să mă duceți la dînsul?

— Cum să nu, dar nu știu dacă-l vom găsi acasă, fiindcă omul azi e de serviciu, tura a doua...

— Și atunci cu cine pot sta de vorbă? mă enervez eu.

— Păi nu stați de vorbă cu mine?

E ora 17. N-a apărut încă nimeni. Aștept pe o bancă în fața unei curți din care mă latră furios o potaie lăptoasă.

Deodată aud gălăgie, într-o cameră din spatele căminului. Roșesc. Oamenii m-or fi așteptînd de două ceasuri și eu habar n-am. Pesemne că au început să dea semne de nerăbdare... Și cu această convingere mă reped într-acolo. Cînd deschid ușa, mă lovește în față un întuneric dens, după care încep să apară primele siluete: un televizor și o mare de capete care se agită. În sală nici o bancă. Spectatorii stau în picioare, în dezordine, animați de cuvintele precipitate ale speaker-ului care transmite meciul de fotbal ce are loc azi la București.

Nu trece însă mult și mă trezesc în față cu un tînăr congestionat, care mi se adresează, stînd ca pe ace:

— Sînt secretarul U.T.M.

Îi explic în cîteva cuvinte scopul venirii mele, precum și greutățile pe care le întîmpin.

— Uitați ce e, tovarășe conferențiar... Noi nu știm de nici o mobilizare și de nici o conferință. În comună nu e nimeni dintre cei care au cunoștință de treaba asta.

— Bine, bine, dar cu tineretul s-ar putea totuși realiza ceva...

— Nu zic nu, dar acum e cu neputință. După cum ați constatat, sîntem mobilizați la... meci. De la televizor nu urnești pe nimeni, chiar de-l arzi cu fierul roșu!...

— Aștept după meci.

— Degeaba, tovarășe. Azi sînt două meciuri care fac vilvă. Parcă n-ați fi sportiv și dumneavoastră! Iar după meciuri încep discuțiile... Nu e chiar atît de simplu! Și-acum...cinci la zero pentru „Petrolul”! Am plecat... Pierd cele mai interesante faze... conchide, lăsîndu-mă și el nedumerit.

Seria a doua, după ce va fi publicat în *Urzica*...

ILIE PAIZER

PROBLEME URGENTE

Urta! Sînt grozav de fericit: Peste zece zile plec la mare. Locul de odihnă l-am primit, Deci mă pregătesc pentru plecare.

Azi de bucurie n-am lucrat Însă mi-am luat măsuri din vreme Pentru a-mi rezolva neapărat Și urgent, o sumă de probleme.

Mi-am adus de-acasă un reșou Și-un radiator, ca pe-ndelete Cîteva minute în birou Să fac zilnic „ultra-violete”.

Pentru-aceasta am sistemul meu: Pun pe spate indigo (3 coale!) Ca să fie razele mereu Mov, cum am văzut pe la spitale.

Corpul, vreau de-acum să mi-l forțez Să se-obișnuiască cu dogoarea, La serviciu țin să mă bronzez Ca să-nfrunt din prima zi chiar, marea!

Cînd nu mai fac raze, fac... teren: (Gară—O.N.T. și Agenție), Vreau să aflu personal ce tren Mai rapid s-a pus spre Eforie.

Ca să mă documentez „pe viu” Despre timp în chipul cel mai logic Legătura permanent o țin Cu serviciul meteorologic.

La ședință nu mă duc (Nu pot!) Am o chestiune mai vitală: În trei zile vreau să-nvăț să-not Și-o absență-mi poate fi fatală.

Cît despre lucrări, e-adevărat Mi-au rămas un teanc nerezolvate, Însă nu-i nimic. I le-am pasat Amical colegului Istrate.

Cu un astfel de-nlocuitor Harnic, priceput, să nu vă mire Că deși de slujbă-mi va fi dor Totuși am să cer și-o... prelungire!

GRIGORE POP

PIE

DE

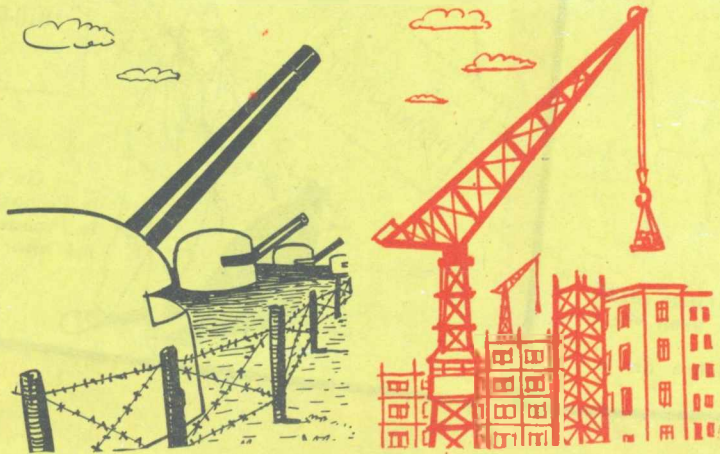
Album

DESENE DE
GH. CHIRIAC

IERI

CONSTRUCȚII

AZI

IERI

LA CAZINOU DIN SINAIA

AZI

Moment pasionant

IERI

ÎN REDACȚII

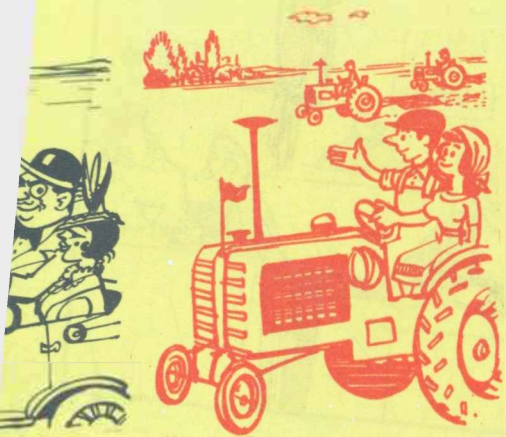
AZI

— Am adus ultima știre:
acțiunile „Reșița” au urcat
cu 45%.

— Am adus ultima știre:
oțelarii din Reșița au depășit
planul cu 63%.

AZI

ochii
mea...

- Cîț vezi cu ochii
e gospodăria noastră.

IERI

LUMINI ÎN SAT

AZI

SPECTACOLE

AZI

TRU

HIS

CASA

INCHIS
NU MAI SINT
BILETE

IERI

AZI

Așa s-a născut
neam de neamul lui...

Neam de neamul lui nu s-a
născut așa.

LA PALAT

AZI

Priveliști..

IERI

GEOGRAFIE

AZI

- S-a întîmplat în România!
- Dar unde vine România?

- Unde-ți petreci vacanța?
- În România...

ck Samadian / 60

SECRETARUL DE STAT AL S.U.A.: JOHN FOSTER... ADENAUER